

τοῦ Ἀλλὰ πῶς θὰ δυναθῶμεν νὰ συντηρηθῶμεν ἐὰν παύσωμεν τὴν ληστείαν; » Ἡ διαμαρτύρησις αὕτη τόσῳ ζωηρῶς ἐγένετο καὶ μετὰ τοσαύτης προφανῶς καλῆς πίστεως, ὥστε δυσκόλως διατήρησα τὴν σοβαρότητά μου ὅπως ἐπαναλάβω, ὅτι ἐν περιπτώσει Ῥωσικῆς κατακτήσεως οἱ κάτοικοι τοῦ Μery θὰ ἦναι ἠναγκασμένοι νὰ συντηρῶνται χωρὶς νὰ προσφεύγουν εἰς τὸ μέσον τοῦτο, καὶ συνεπῶς πᾶν ὅ,τι θὰ ἦτο τότε δυνατόν δικαί νὰ μὴ ἦναι ἀπὸ τοῦδε.

»Τοιαύτη ὑπῆρξεν, ὡς τολμῶ νὰ τὴν ἀποκαλέσω, ἡ παρὰ τὰς ὄχλας τοῦ Morgab ἱστορικὴ δημογραφία μου, ἣτις ἐγένετο δεκτὴ πολὺ καλλίτερον παρ' ὅσον ἐτόλμων νὰ ἐλπίσω. Ἀντιγράφω πᾶν ὅ,τι ἀνευρέθη ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς, αἵτινες ὤφειλον νὰ φθάσωσιν εἰς τὰ Ἡμερήσια Νέα μὴν ἄς τινὰς ταχύτερον, καὶ αἱ ὅποισι, ἐπαναλαμβάνω, κατεμελίσθησαν παρὰ τῶν Κούρδων, οἵτινες ἐδολοφόρησαν τὸν ταχυδρόμον παρὰ τὴν Ταυρίδα. Χάρις εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Ταχυδρομείου τῆς Τεχεράνης ἐλπίζω ν' ἀνεύρω πάντα τὰ τεμάχια αὐτῶν». Γ.

Ἡ βασιλεὺς Λουδοβίκος Α' τῆς Βαυαρίας

ΩΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝ

Ἡ βασιλεὺς Λουδοβίκος, βαπτισθεὶς ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀρχαιότητι, ἀνέστησε μὲν τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Περικλέους τὴν Ἑλλάδα ἐν Μονάχῳ, ἀπθηνάτισε δὲ τοὺς ἀγῶνας τῆς νέας Ἑλλάδος διὰ τῆς γραφικῆς. Ὅποτε ἐσφάδαζεν ἡ ὑπὸ τῆς διπλωματίας ἐγκαταλειμμένη Ἑλλάς, ὅποτε οὔτε ἐλπίς ὑπῆρχε περὶ ἀπελευθερώσεως, οὔτε εἰς τὴν διάνοιαν οὐδενὸς ἐπήρχετο ὅτι θὰ ἐβασίλευε ποτε αὐτῆς βαυαρὸς ἡγεμονόπαις, πρῶτος τῶν ἡγεμόνων ὁ Λουδοβίκος ἀντέστη εἰς τὰς ἐπιπλήξεις τῆς διπλωματίας, εἰς τὰς ἀπειλὰς τῶν ὑπουργείων καὶ εἰς τοὺς διωγμοὺς τοῦ Μετερνίχου, ὕψωσε γενναίαν φωνὴν ὑπὲρ τῶν πολεμούντων, ἐξέμνησε τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν παλληκαρίων μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὡς ὁ Βύρων, καὶ ἐδαπάνησε τὸ τρίτον τῆς περιουσίας του πείσας τοὺς φίλους αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀξιοματικούς νὰ καταβῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, υἱοθετήσας καὶ ἐκπαιδεύσας τοὺς υἱοὺς τῶν πεσόντων ὀπλαρχηγῶν, ἀποστείλας ἱατροὺς καὶ φάρμακα εἰς τοὺς ἀθιενουῦντας, τροφὰς δὲ καὶ ὄπλα εἰς τοὺς μαχομένους. Ὅποτε δὲ τελευταῖον παρίστα ἡ Ἑλλάς οὐχὶ κράτος ἐνιαῖον ἀλλ' ἔκτακτόν τι φύραμα Μωριᾶ, Ρούμελης, Ὑδρας, Σπετσῶν κλ. ἔρμαιον ἀναρχίας, ἐρημώσεως καὶ κομμμάτων, ἀπέστειλε τὸν προσφιλεῖ αὐτοῦ Ὅθωνα, ὅστις ἐγένετο θῦμα τῶν στενῶν τῆς Ἑλλάδος ὀρίων, τῶν ῥαδιουργιῶν τῆς διπλωματίας καὶ τῶν ἐγχωρίων παθῶν. Πολυλάκις ὁ Λουδοβίκος νύχθη ἐνώπιον τῶν πιστῶν φίλων του νὰ ἤθελε ἀποθάνῃ πρὶν ἀκούσῃ τὴν ἐν Ἑλλάδι καταστροφὴν τοῦ 1862. Οὔτε ὁ θάνατος τῶν φιλτάτων, οὔτε αἱ ἐν Μονάχῳ ταραχαὶ

τοῦ 1848, οὔτε τοῦ θρόνου ἡ ἀπώλεια τὸν ἐλύπησαν τοσοῦτον, ὅσον ἡ ἀπροσδόκητος πτώσις καὶ ἄωρος τοῦ υἱοῦ τελευταῖ, ἡ ἐπιταχύνασα καὶ τὸν ἑαυτοῦ θάνατον.

«Ἀνάριθμα ἄλλα ἀγαθὰ ἤθελε κατορθώσῃ ὁ φίλος τῆς τέχνης καὶ εὐεργετικώτατος ἡγεμῶν, γράφει ὁ βιογράφος αὐτοῦ Heigel, ἐὰν μὴ ἠναγκάζετο νὰ θυσιάσῃ τὸ τρίτον ὄλη; τῆς ἰδιωτικῆς αὐτοῦ περιουσίας ὅπως ἀποζημιώσῃ τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐνεκεν τοῦ δανείου τοῦ ἑλληνικοῦ. Κατὰ τὰς οἰκείας βουλευτικὰς συζητήσεις ἡ πρὸς τὴν Ἑλλάδα βοήθεια τοῦ Λουδοβίκου εἶχε χαρακτηρισθῆ ὡς πολιτικὸν ἀμάρτημα· ἐπέπρωτο δὲ μετ' ὀλίγον νὰ συμβῇ ἄλλο δεινόν, ὅπερ ἐμαρτύρησε τὴν δεινότητα τῆς ἐτυμηγορίας ἐκείνης. Μηνὶ ὀκτωβρίῳ 1862, κατὰ τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔτος, ὁπότε ἐν Μονάχῳ ἐπανηγουρίσθησαν ἐπισήμως τὰ ἑλληνικὰ τῶν Προπυλαίων καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας, ἐξεραγή ἐν Ἀθήναις ἡ ἐπανάστασις. Οἱ συνωμῶται ἐκήρυξαν τὸν Ὅθωνα ἔκπτωτον τοῦ θρόνου, ἐνῶ περιηγεῖτο τὰς ἐπαρχίας. Ἀσθενὴς καὶ μέχρι θανάτου περιλυτός ἐγκατέλιπε τὴν χώραν, ἐν ἣ πρὸ 30 ἐτῶν, ἀμαρῆς νεανίας καὶ καλλίστων ἐλπίδων μεστὸς, εἶχε τελέσῃ τὴν πανηγυρικὴν αὐτοῦ εἴσοδον! Τοῦ υἱοῦ τὸ δυστύχημα κατήνεγκε δεινοτάτην κατὰ τοῦ Λουδοβίκου πληγὴν. Τῇ ἐσπέρᾳ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπέστρεφον ὁ γηραιὸς φιλέλληνας ἐκ τοῦ περιπάτου, ὁ δὲ ἀμαξηλάτης ἤλασε κατὰ τὸ εἰωθὸς τοὺς ἵππους εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν διὰ τῶν Προπυλαίων. Ὁ τάλας πατήρ, ἄμα ἰδὼν πόρρωθεν τὰ προπύλαια, ἔφριξε καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.»

Πρότυπος

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΗ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑ

Ἐπ' ἐσχάτων ἐνεκαινίσθη ἐν Ἀγγλίᾳ μετὰ πομπῆς διὰ τὴν σιδηροδρομικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Brighton νέον εἶδος ἀμαξοστοιχίας, προτύπου ἀληθῶς καὶ πρῶτην φορὰν εἰσαγομένης εἰς Ἀγγλίαν.

Ἡ ἀμαξοστοιχία αὕτη σύγκειται ἐκ μεγάλης σειρᾶς αἵθουσῶν καὶ δωματίων, κομψότατα νῦτρεπισμένων ἐξ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς ἀπαστραπτόντων, ἐν οἷς ὁ ἐπιβάτης δύναται νὰ περιδιαβάξῃ ἐν ἀνέσει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον. Ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ καπνίσῃ, ὑπάρχει ἐπὶ τούτῳ αἴθουσα ἐν ἣ δύναται νὰ μεταβῇ καὶ καθίσῃ ἐπὶ ἀναπαυτικῶν ἐδρῶν, ἢ νὰ ἐξέλθῃ εἰς ἐξώστην ἐσεγασμένον, ὅθεν ὑπὸ τὰς ὄψεις αὐτοῦ ἐκτυλίσσεται τὸ γραφικὸν θέαμα τῶν τόπων, οὓς διέρχεται ὁ σιδηροδρόμος. Ἐὰν θέλῃ νὰ γευματίσῃ ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ, ὑπάρχει ἐκεῖ ἐστιατόριον, ἐν ᾧ αἱ τράπεζαι εἰσὶν νῦτρεπισμέναι ὡς εἰς τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον. Δύο ἄλλαι ἀμαξαι χρησιμεύουσιν ὡς αἵθουσαι, ἄλλαι ὡς κομμωτήρια τῶν κυριῶν ἢ